

WILCO ZIMM

**TYRELL
JOHNSON**

VLCI ZIMY

Přeložila Martina Šímová

Copyright © 2017 by Tyrell Johnson

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martina Šímová, 2018

Cover © Kreatika s.r.o., 2018

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2018

ISBN 978-80-7642-201-8 (pdf)

VLCI ZIMY

TYRELL JOHNSON

FOBOS

Pro Finley: Držím tě.

ČÁST PRVNÍ

CIZINCI

*Slyšel jsem mluvit mluvky řeči o počátku a konci,
Ale já nemluvíím o počátku a konci.*

*Nikdy toho víc nezačínalo než nyní,
Aniž bylo víc mládí a stáří než nyní,
A nikdy nebude víc dokonalosti než nyní,
Ani víc nebe a pekla než nyní.*

— Walt Whitman

1

Past byla prázdná a ve sněhu se červenaly krvavé stopy, což mohlo znamenat jen tři věci.

První možnost: zvíře se osvobodilo a nadělalo tu pořádný nepořádek. Nepravděpodobné. Na to tu bylo moc krve.

Druhá možnost: přišli vlci a nějak se jim povedlo dostat mrtvolu z pasti. Ještě nepravděpodobnější. Na to tu bylo krve moc málo. I chlupů. A kromě toho by tu po sobě nechali stopy.

Třetí možnost: kořist mi ukradl Conrad.

Conrad, ten zmetek zlodějská. Bylo to pravděpodobné a vzhledem k otiskům bot a klikaté stopě, kterou mezi krvavými skvrnami – jak Rorschachův test, napadlo mě – zanechaly jeho saně, i jediné možné vysvětlení. Brzy ráno nasněžilo, asi tak hodinu předtím, než se slunce vyhouplо nad vrchol kopců. Na stopách už se stačil usadit lehký

poprašek. Conrad si pořádně přivstal, to se mu musí nechat. Jenže – krást? To se mu nepodobá. Byl to pitomec, o tom není pochyb, ale že byl taky zloděj?

Stopy zvířete rozeseť v krvavé sněhové břečce připomínaly slzy. Musela to být vysoká, podle velikosti otisků jelen. Můj lovecký drát byl přetržený – natáhla jsem ho mezi dvě borovice na protilehlých stranách úzké rokle. Okolo jsem nashromáždila klády; dalo mi to pořádnou práci, ale navršené kusy dřeva pomohly svést zvíře do pasti. Obracela jsem přetržený drát v prstech chráněných rukavicí. Víte, jak nedostatkové je drát dneska zboží? Mohla jsem ho opravit, ale věděla jsem, že už nebude tak silný jako dřív. Sakra! Vždycky jsem si dávala pozor, abych ho pečlivě odmotala ze stromu i ze zvířete a mohla ho pak znovu použít. Pěkně mě to rozčílilo.

Na paži jsem si navlékla kladkový luk a přes levé rameno jsem si přehodila lano upevněné k saním. Před čtyřmi roky mi je vyrobil strýček Jeryl – tátův bratr. Měly asi metr na šířku a dva metry na délku. Menší zvířata uvezly bez problémů, s vysokou to bylo horší, ale dalo se to zvládnout, a u losa nebo karibu mi nezbyvalo než je naporcovat a odvézt si jenom maso. Saně byly ze smrkového dřeva, pokrývala je zasklá krev ulovených zvířat, ale byly bytelné. Táhla jsem je s sebou vždycky, když jsem vyrazila zkontrolovat pasti.

Do nosu a popraskaných rtů mě štípal mírný východní vítr. Slunce na mlžné obloze bylo mdle šedé, ale čerstvě napadaný sníh i tak vydával oslepující záři. Sluneční brýle. Ty mi chyběly. Zamířila jsem na jihovýchod, přímo proti větru. Ke Conradovi to bylo ani ne kilometr. Se saněmi v závěsu jsem se pořádně zapotila, ale bylo mi to jedno. Jestli si myslí, že mu jen tak nechám svou kořist, šeredně se plete. Jenže to byl velký chlap, mnohem silnější než já.

Někde opodál se probudila sojka a začala štěbetat. Vítr ze země zvedl hrstku sněhu, který se v břítkém ran-
ném vzduchu zatetelil jako dým, a slunce, jemuž na mém
jelenovi ani trochu nezáleželo, nejspíš přemýšlelo, že se
co nevidět odebere zase na kutě.

Z Eaglu na Aljašce jsme odjeli, když mi bylo šestnáct. Věci
šly od desíti k pěti a odcházeli úplně všichni, a tak jsme se
jednoho dne sebrali a šli jsme taky. Mířili jsme do Yukon-
ského teritoria, které leželo za stromy, kopci, horami, údo-
lími, řekami a sněhem – za horami sněhu. Za rozlehlou
pustinou ničeho. A stejně se z té nicoty stal na příštích
sedm let náš domov. Zvykla jsem si na ni. V té bezbřehé bě-
losti bylo něco konejšivého; borovice mi poskytly útočiště,
ticho mi bylo přítelem, o němž bych si nikdy nepomyslela,
že ho chci nebo potřebuju.

Ted' mi bylo třiadvacet, a když jsem se ohlédla za svým
šestnáctiletým já, Aljaška mi připadala jako úplně jiný
svět. Nebo sen. Sen, kde lidé měli práci, koníčky, majetek,
přátele a taky věci jako trouby, televize, cereálie, toustovač
nebo pizzu. Ten život mi stále přišel skutečný, a to hlavně
díky tátovi. Od jeho smrti uplynula celá věčnost, ale já to
tak nevnímala. Vzpomínku na něj jsem si s sebou nosila
na každém kroku.

Conrad žil v malém dřevěném srubu poblíž řeky Blackstone.
Postavil si ho sám a mně vždycky připadalo, že se chatka
musí každou chvíli zhroutit. Nakláněla se mírně na jih

a připomínala borovice, jedle nebo smrky, které se unaveně hrbí pod tíhou sněhu. I ty se zdály sklíčené a na pokraji sil, jako by se vzdaly a s konečnou platností podlehly drsnému arktickému podnebí. Sníh je někdy břemenem. Vlastně úplně pořád. Dřív ho tolik nebylo. Předtím, než přišly války a bomby.

Na obzoru se objevil srub. Vzápětí jsem spatřila svou kořist: ležela ve sněhu u Conradových dveří. Byl to jelen, přesně jak jsem si myslela, pořádný obr s košatým paroží. Dobrý úlovek. Můj úlovek.

Sešla jsem z kopce ke srubu a zamířila přímo k zabitému zvířeti. Jakmile jsem byla dost blízko, pustila jsem saně a dobře si ho prohlédla. Bylo studené a tuhé. Hrdlo mu protínal čistý řez. Klekla jsem si a dlaní jsem zajela do hnědé srsti, potom jsem ohmatala paroží. Pod prsty v rukavicích jsem ucítila poddajně jemnou sametovou vrstvu, jíž bylo pokryté. Nejspíš bych jelena dokázala vyhodit na saně a urazit s ním kopec nebo dva. Jenže potom bych musela doběhnout pro pomoc – bylo vyloučené, že bych ho sama dovekla až domů. Nejdřív jsem ho ale musela dostat z Conrada zápraží. Ten parchant. Otřela jsem si zmrzlý nos rukávem bundy.

Vtom se ozvalo vrznutí dveří a přede mnou se objevil Conrad. Pořád měl na sobě svůj zelený zimník i boty a v ruce držel skloněnou pušku ráže 308, jako by si tím dodával odvahy. „Obdivuješ mou kořist?“ Měl hustý černý plnovous a hnědé oči, které seděly moc blízko u sebe, takže připomínal rosomáka. Byl to veliký chlap. Měl býčí krk a tlusté břicho, ruce, nohy i obličej. Nechápala jsem, jak může být tak zaku-lacený, i když je právě období hladu. Vznášel se kolem něj typický pach mokrého dřeva hraničící s hnilobou.

„Je to můj úlovek,“ sykla jsem.

Jenom se usmál. Nejspíš si ten rozhovor nacvičoval. „Takže jsi mu podřízla krk?“ zabručel hlubokým, medovým hlasem. Nejspíš ze sebe měl radost. Dobře se bavil.

Probodávala jsem ho pohledem. Doufala jsem, že oči propustí něco z ohně, který mi sálal v žaludku, a spálí ho na uhel. „Beru si ho zpátky.“

„To si nemyslím.“ Opřel pušku o stěnu srubu těsně vedle dveří.

„Byla to moje past.“

„A můj nůž. To já ho našel. Jak jsem měl vědět, že ta past je tvoje?“

„Věděl jsi to zatraceně dobře.“

„To kvůli tomu špatně nataženému drátu?“

„Nastražila jsem ji v rokli, po obou stranách byly klády, abych tam svedla zvířata. Nedělej ze sebe hlupáka.“

Pokrčil rameny, povislé tváře měl stále roztažené v mírném úsměvu. Měla jsem sto chutí dát mu pěstí. Vyrazit mu zuby, rozbít mu čelist, lebku.

„Je krásnej den,“ řekl a nasál štiplavý ranní vzduch do plic. Když vydechl, z nosních dírek se mu vyhrnula oblaka bílé páry. „Dobrej den na krapet řezničiny.“

„Toho jelena si беру.“ Zvedla jsem lano a dotáhla saně až na zápraží. Odložila jsem luk, chytila jsem mohutné zvíře za parohy a začala ho tahat k saním. Conrad mě popadl za ruku. Držel mě pevně, jako by se nám tím oběma snažil něco dokázat.

Trhla jsem paží, abych se osvobodila, ale on mě sevřel o to víc. „Pust!“

„Naporcuju ho a tobě udělám pěkněj teplej kožich. Budeme si kvít. Co ty na to?“

Táta vždycky říkal, že když jsem rozzlobená, jednám ukvapeně. Prý to mám po mámě. Jednou, na Aljašce, jsem

svému bratrovi ve dveřích zlomila dva prsty. „Nadechni se,“ nabádal mě táta, „a uvažuj. Přemýšlej, co uděláš, co chceš, aby se stalo, a jestli neexistuje nějaké lepší řešení.“

Na to jsem však byla moc rozzlobená. Conrad zašel příliš daleko. Ohnala jsem se po něm zaťatou pěstí. Byl to hloupý výpad. Prsty mu narazily do čelisti, klouby mi projela krutá bolest.

„Mrcho.“ Z masitého břicha se mu vydralo zabručení. V očích, které náhle připomínaly útočící hladovou šelmu, mu zasvítilo. Vrhnu se na mě. Kdybych si myslela, že ten mizera klidně uhodí holku, možná bych mu stačila uhnout. Jenže jsem to nečekala. Nevěřila jsem, že to v sobě má, a tak mě úplně zaskočilo, když se jeho pěst střetla s mou tváří a srazila mě na zadek. Neměl ani rukavice.

Sníh mě přikryl jako ledová deka. Točila se mi hlava. Šedá obloha se vsákla do země, a ta zase do oblohy – borovice se zhouply a vyskočily k nebesům. Zamžikala jsem. Cítila jsem, jak mi levé oko otéká v místě, kam mě praštil. A pak byl najednou u mě; dolehl na mě celou svou vahou a přišpendlil mě k zemi. Sálalo z něj horko.

„Jsi mrtvej, kreténe,“ lapala jsem po dechu. „Je z tebe mrtvola.“ Ale můj hlas byl slabý a hněv, který jsem cítila, mu nijak neublížil.

Rukama mě přirazil k zemi, obličej jen pár centimetrů od toho mého. Nemohla jsem se pohnout. Cítila jsem, jak mě zaplavuje panika a bezmoc.

„Seš hloupá malá holka.“ Přesunul svou váhu, takže mi břichem tlačil do boku. „Myslíš, že jsme spořádaná malá komunita, kde platějí pevná pravidla? Tak to se pleteš. Vítej v novém světě. Tvůj brácha a strejda mi nemůžou udělat ani ťuk. Ať to zkusej a odkrágluju je.“

Znovu se pootočil, předloktím mi zatlačil na hrudník a přimáčkl mě k zemi. Druhou rukou mi zašátral po stehně. „Můžu si dělat, co se mi zlíbí, kdy se mi zlíbí.“

„Strejdu nepotřebuju. Zabiju tě sama!“ Plivla jsem mu do tváře a dívala se, jak se mu kapička slin uchytila na řasách. Jenom zamrkal. Jeho ruka se sunula po mém stehně, pořád výš a výš. Zmítala jsem sebou, snažila jsem se mu vjet prsty do očí, ale nedosáhla jsem na něj. Ten tlustoch byl moc velký. A potom mi vrazil dlaň mezi nohy. Přitiskla jsem je k sobě, ale cítila jsem, jak po mně šmátrá prsty. Tlačily se na mě, zarývaly se mi do kůže, třely se o mě, zatímco jsem se bezmocně kroutila jako lapená liška. Do boku mě tlačil můj nůž. Měla jsem ho stále nabroušený, ale Conrad mi držel ruku jako v kleštích, takže jsem na něj nedosáhla.

Naklonil se ještě blíže, třásl se, jeho vousy mě škrábaly do brady. Cítila jsem, že se mi udělá špatně, že mu pozvracím obličej. Škoda, že se to nestalo.

„Cokoliv se mi zlíbí,“ zopakoval.

A pak byl konec. Jeho dotyky, drtivá váha, páchnoucí dech byly ty tam. Pustil mě a postavil se. Zalapala jsem po dechu. V tváři mi tepalo bolestí. Vyhrabala jsem se na nohy, jak nejrychleji jsem mohla. Ze všeho nejdřív mě napadlo, že si dojdu pro svůj nůž nebo luk, které ležely pohozené na sněhu. Conrad mě sledoval se samolibým výrazem ve tváři. Bylo jasné, co se mi tím snaží říct. Nárokoval si území. Vytyčil hranici. Dával mé rodině na srozuměnou, že se nás nebojí.

Stejně s ním byl amen. Rozhodla jsem se, že mu to ještě jednou připomenu.

„Jsi mrtvej.“

„Utíkej za strejdou.“

Zvedla jsem luk a šklubla lanem přivázaným k saním. Jelen na mě zíral mrtvýmá, skleněnýmá očima. Tak krásné

stvoření – a teď hnilo na zápraží Conradovy mrňavé chatky a čekalo, až ho ten tlustoch bezohledně naporcuje svým nožem. Naposledy jsem toho zmetka probodla pohledem. Z očí mi ale nevytryskl oheň, nespálil ho na prach. Místo toho jsem cítila, že se každou chvíli rozpláču.

„Pá pá, Gwendolynn,“ zašvitořil, když jsem odcházela.

„Jdi do hajzlu, Conrade.“

2

Svoje jméno nesnáším odjakživa. Gwendolynn. Je moc dlouhé a zní hloupě. Prý má něco společného s měsícem. Už si přesně nepamatuju co. Na nervy mi leze i Gwen, zní to jako z doby kamenné. Takže se všem představuju jako Lynn. Jenže máma mi říká Gwendolynn a stejně tak můj bratr Ken, když se rozhodne, že se bude chovat jako idiot – což je docela často. Táta mě vždycky oslovoval Lynn, protože věděl, že se mi to líbí. Kdykoliv jsem si na svoje jméno stěžovala, odcitoval mi Walta Whitmana: „Jsem takový, jaký jsem, a to stačí.“ Walta Whitmana miloval. Často chodíval k řece a četl si *Stébla trávy*. Jednou mi dal sbírku Whitmanových básní, pořád ji mám. Hodně si v ní čtu. Nemůžu říct, že by se mi nějak zvlášť líbila – vlastně ji ani moc nechápu. Zní mi jako žvanění chlapa, který si myslí, že je strom, nebo tak něco. Ty básničky v sobě ale

ukrývají něco pokojného, uklidňujícího. Nejspíš proto, že mi připomínají tátu.

Naše osada se skládala ze čtyř staveb namačkaných na sebe v úzkém údolí obklopeném kopci. Na západě se zdvíhal masivní vápencový hřeben; teď ho z většiny pokrýval sníh, ale v období tepla byl skutečně působivý. Za ním ležely hory Ogilvie. I jejich vrcholy halila sněhová čepice – trčely k nebi jako hřbety obrovských zvířat. Na východě, za kopci posetými jedlemi, proudila řeka Blackstone; teď v zimě byla mělká a skoro úplně zamrzlá. S mámou jsme bydlely v největším dřevěném srubu. Postavili jsme ho jako první a nejdřív jsme v něm žili všichni. Já, strýček Jeryl, mamka, můj bratr Ken a Ramsey – syn Jerylova nejlepšího přítele, který na Aljašce zemřel na chřipku.

Jeryl měl bohudíky šikovné ruce. S tátou kdysi postavili srub na břehu řeky, jen pár kilometrů od našeho starého domova v Eaglu. Jezdívají jsme tam na léto, dokud nedorazily příslušné autority a nestrhly ho, protože jsme nevlastnili půdu, na které stál, ani jsme neměli povolení ke stavbě. Náš yukonský srub se tomu aljašskému ani trochu nepodobal. V tom nynějším se stěžít dalo žít. Na jaře se jím proháněly větry, ale v zimě, když se denní světlo sevrklo v pouhé nic a příliš se ochladilo, jsme škvíry a štěrby ucpali sněhem, abychom ho trochu zateplili. Když se rozdělal pořádný oheň, netrvalo dlouho malý prostor dobře vytopit.

Jeryl s Ramseyem si nakonec postavili další srub vedle toho našeho; byl menší, ale uvnitř vypadal víceméně stejně. Ty samé dřevěné stěny, ten samý krb, jediná ložnice

a nahoře podkroví s dalším lehátkem. Potom, za dva roky, se Ken rozhodl, že se odstěhuje, a postavil si ještě menší domov. Jo. Uhodli jste. Další srub. Čtyři stěny, krb, lůžko a samozřejmě ten plakát. Pitomý obrázek dvou holek v plavkách vedle závodního auta. Měly obrovská silikonová prsa a plochá břicha. Ken, kterému bylo tehdy osmnáct, se rozhodl, že mu plakát stojí za to, aby se s ním vláčel přes hranice do Yukonu. Máma mu to samozřejmě zakázala, ale schoval si ho pod bundu. Plakát měl zohýbané rohy, byl celý ošuntělý a zmačkaný. Nesnášela jsem ho. Byl připomínkou toho nejhoršího ze starého světa.

Čtvrtá stavba byla bouda pro zvířata, která zároveň sloužila jako kůlna na náradí a dřevník. Měli jsme dvě kozy jménem Hector a Helen a jednoho pižmoně, který se jmenoval Smraďoch – všichni ostatní mu sice říkali Jebediáš, ale jméno Smraďoch sedělo z očividných důvodů dokonale. Hector a Helen nám dávali mléko a sýr, a když byli nablízku vlci, včas nás varovali zoufalým mečením. Zároveň jim šlo i děláni kůzlátek, která je měla jednoho dne nahradit. Naproti tomu Smraďoch byl jedno velké budižkničemu. Taky byl starý. Zatímco kozám byly při odchodu z Aljašky jenom dva roky, Smraďoch už byl pětiletý kmet. A tak se nebylo čemu divit, že je po sedmi letech nekřesťanské zimy a ubohého jídla v posledním tažení. Jeryl s Ramseyem měli kabáty z pižmoní srsti, které si nemohli vynachválit, ale kromě nich byl staroch Jebediáš k ničemu. Jeryl se nabídl, že vyrobí stejné kabáty i pro nás, ale máma si do Yukonu přivezla tolik tepláků, vlněných svetřů a tlustých, dlouhých kabátů, že jsme jeho nabídku nikdy nevyužili. Jedna zvlášť hladová zima a je s tebou amen, Smraďochu. Určitě budeš chutnat královsky.

Za boudou se zvířaty jsme měli políčko. Naše malá rodinná farma nebyla nic ohromujícího – skládala se z kousku rovné půdy, kde jsme rozryli zeminu a zasadili mrkev a brambory. Teď ji pokrýval sníh, stejně jako všichni ostatní, ale s jarem, až hlína změkne, ji začneme znovu obdělávat. Ale na jaře bude na jaře. Teď je zima a jara se hned tak nedočkáme. A to ani nezmiňuju, že to minulé bylo vůbec nejkratší, co jsme tu zatím zažili. Jestli to takhle půjde dál, brambory nakonec ani nestihnou vyrůst. Nad tím však ještě nemělo smysl dumat.

Po cestě k naší malé osadě jsem se snažila srovnat si myšlenky. Zvažovala jsem, že strýčku Jerylovi příhodu s Conradem zamlčím. Jenže jak mu potom vysvětlím svou nateklou tvář a černé oko? Když se přiznám, že Conrad nade mnou vyzrál, povalil mě na sníh a udělal to, co udělal, budu vypadat jako slaboch. Ale jestli budu lhát, že jsem zakopla a upadla, budou mě mít za hlupáka. Ne, musím jim říct pravdu. Upřímně – netušila jsem, co Jeryl udělá. Zabije ho? Promluví si s ním? Anebo nic? Ne, nic ne. To by platilo v případě Kena. Musíš to strávit, řekl by mi; soucítit by se mnou jako starostlivý starší bratr.

Vrstva sněhu na střeších našich srubů povyrostla o dalších třicet čísel. Jeryl si brzy bude muset vzít žebřík a důkladně je očistit. Napadaný sníh dokáže po čase prolomit i dřevěnou střechu. Je to vlastně dost zvláštní. Když ho zvednete a podržíte si ho v rukavici, přijde vám lehčí než hrstka mouky, vítr ho hned rozfouká, ale navrste ho na hromadu, nechte ho chvíli usadit a ohne i to nejsilnější dřevo. Sníh vás může zachránit a udržet při životě, ale taky rozdrtit a zabít. Sníh je vrtkavý parchant.

Jeryl poznal, že přicházím, tak jako vždycky. Nevím, jestli mě vyhlížel, zaslechl nebo měl šestý smysl, ale kdykoliv

jsem se vracela z lovu nebo kladení pastí – za předpokladu, že náhodou nebyl se mnou – vyšel před svůj srub, díval se, jak se blížím, a pomohl mi s kořistí, případně se mě zeptal, jak šel lov.

Teď jsem se k němu brodila rozměklým sněhem a viděla jsem, že se mračí. Dokonce i jeho knír jako by se kabonil. Jeryl, na rozdíl od zbytku mužských obyvatel téhle osady, kteří, pokud jsme věděli, mohli být klidně i posledními muži na celé planetě, si důkladně holil bradu, takže byla hladká jako dětský zadeček. Knír si ale nechal a pečlivě se o něj staral. Z Aljašky jsme si mohli odvést jen úplné minimum, ale Jeryl svou břitvu zjevně považoval za naprostou nutnost. Při holení používal tuk z ulovených zvířat – vysoké, losů, králíků nebo lišek. Kvůli tomu se kolem něj neustále vznášel nelibý pach, ale zvykli jsme si na to. Nakonec se stal jeho neodmyslitelnou součástí.

Jeryl měl na sobě černý kabát, který se ostře rýsoval proti zářícímu stříbřitému sněhu. Důkladně si prostudoval můj oteklý obličej. „Dáme na to trochu masa.“

Nic jsem neřekla a mlčky ho následovala. Když jsme procházeli kolem mámina srubu – sice jsem tam bydlela s ní, ale i nadále jsem ho považovala za její – pohledem jsem nervózně zalétala ke dveřím; čekala jsem, že se každou chvíli rozletí dokořán. Úplně jsem si dovedla představit mámin zděšený výraz, až uvidí můj obličej. Bylo mi třiadvacet, ale máma zůstala mámou a v mnohém ohledu se mnou pořád zacházela jako s dítětem. To, že se děti mají jednoho dne od rodičů odstěhovat, má své důvody. Možná bylo načase, abych si postavila vlastní srub. Anebo ještě líp – abych na vlastní pěst vyrazila do zmrzlého bílého světa.

„Radši za ní teď nechoď,“ zabručel Jeryl, jako by mi četl myšlenky.

Na zápraží jeho srubu jsme si oklepali boty od toho nejhoršího sněhu. Saně jsem nechala před domem, luk jsem opřela kousek od dveří. Vstoupili jsme dovnitř. Jeryl došel k železné bedýnce, v níž skladoval zmražené maso, vrátil se s velkým plátkem losího – aspoň myslím, že to byl los –, které ulovil asi před týdnem, a bez okolků mi ho pleskl na tvář.

„Au,“ zakňourala jsem, spíš popuzeně, než že by mě to skutečně zabolelo.

„Pořádně si to tam přitiskni.“

„Kde je Ramsey?“

„Na rybách.“

Jeryl sáhl po své pušce, pákové opakovačce značky Marlin, kterou měl neustále po ruce, a položil ji na stůl. Pak popadl čisticí sadu. Kdykoliv se vyskytly potíže nebo bylo potřeba o něčem si důkladně promluvit, strýček Jeryl čistil svou zbraň.

„No?“ začal, což znamenalo: *Řekni mi, co se stalo.*

„Conrad mi ukradl kořist. Chytila jsem jelena v rokli a on mi přetřhl drát.“

Jeryl uchopil malý štětinatý kartáček a zastrčil ho do hlavně. Pach čisticí tekutiny, smíšený s vůní starých jedlových trámů, naplnil místnost těžkým, opojným aroma. Bylo s podivem, že mu ještě nějaká zbyla; možná si ji vyráběl sám.

„A?“

„A? Co tím myslíš? Copak to nestačí? Je to hajzl a zloděj k tomu.“

Podíval se na mě. On ani jeho knír zjevně nesouhlasili. „A co se stalo *potom*?“

„Řekla jsem mu, že to zvíře je moje, a zkusila jsem ho přinutit, aby mi ho vrátil.“

„Což neudělal.“ Nebyla to otázka, ale stejně jsem mu odpověděla.

„Což neudělal.“

Plát masa mi úplně zmrazil tvář, lepil se mi na kůži. Na chvíli jsem ho sundala. Byl pěkně těžký. Poctivá bílkovina a tuk. Jestli maso povolilo, dnes v noci ho budeme muset sníst.

Jeryl vzhlédl. „Promluví s ním.“

„Promluvíš s ním? Musíme ho zabít! Od chvíle, co sem přišel, jsou s ním jenom potíže. Nejdřív mi vezme kořist a než se nadějeme, bude nám krást maso přímo pod nosem. Kdoví, třeba nás zabije ve spánku. Musí jít.“ Nera-da jsem na Jeryla zvyšovala hlas. Možná proto, že se zdál vždycky tak klidný a taky odjakživa dělal, co mohl, aby mi nahradil tátu. To se mu sice nepodařilo, ale aspoň to zkusil.

Jeryl obracel zbraň v ruce, aby zhodnotil svou práci. „Víš, kolik lidí na světě zbylo?“

Komora s cvaknutím zaklapla na své místo. Srubem se prohnal smutný závan větru.

„Ne,“ přiznala jsem.

„Já taky ne,“ přikývl, jako by to dokazovalo, že má pravdu.

Strýček Jeryl byl ten nejméně pověřivý člověk na světě. Jistě, věřil v Boha, ale tím nejobyčejnějším možným způsobem. V neděli chodil do kostela – dokud ještě nějaké byly – před každým jídlem se pomodlil a vždycky se snažil jednat správně, ale to bylo všechno.

Nikdy nevěřil na štěstí, energii, glosolálie nebo náboženské války, které považoval za snůšku „nesmyslů pro

hipíky“. Měl svou pušku, bibli a břitvu a byl spokojený. Jeho nejlepším přítelem na celém širém světě byl Ramseyho táta, John-Henry. Oba pracovali na stavbách, přátelili se už od dětství, jedním slovem byli nerozluční. Všechno dělali společně – lovili, rybařili, hráli šachy, chodili do stejné školy.

Když John-Henry zemřel během chřipkové epidemie, Jeryl se Ramseyho bez meškání ujal. Byl to syn jeho nejlepšího přítele, nic dalšího vědět nepotřeboval. Nad kamarádovou smrtí nedal nikdy najevo žádný zármutek. Prostě žil dál. Taky toho měl spoustu na práci.

Někdy kolem našeho čtvrtého jara v Yukonu jsme spolu s ním a Kenem na západ od Conradova srubu zahlédli grizzlyho. Na zádech měl zvláštní stříbřité skvrny a byl to ten největší medvěd, jakého jsem kdy viděla. Netušila jsem, že grizzlyové mohou být tak obrovští. Jeryl nás každopádně úplně zaskočil, když náhle sklonil zbraň a divně se zatvářil. „Ať se propadnu,“ zabručel. „To je John-Henry.“

Ken a já jsme se na něj podívali. Přemýšleli jsme, jestli si z nás nedělá legraci, ale na vtipy ho moc neužilo.

„Jak to myslíš?“ zeptal se Ken.

„Tak jak to říkám. Táhle před námi stojí John-Henry.“

Usmál se, což u něj byla naprostá vzácnost, a pak potřásl hlavou: „Rošťák stará.“

Medvěd začal rozhrabávat sníh, jako by něco hledal. Otočili jsme se zpátky na Jeryla; ten si huňáče prohlížel dalekohledem na své pušce.

„Jeryle,“ začal Ken, „přece nechceš říct, že ten medvěd je John-Henry? Tvůj kamarád, John-Henry? Ten, co je už několik let mrtvý?“

„Já vím, že je mrtvý, synku. Myslíš si, že ne? Ale taky poznám Johna-Henryho, když ho vidím, a něco ti řeknu: ten medvěd táhle je John-Henry.“

Jeryl zamířil.

„Počkej,“ řekla jsem. „Jestli je to opravdu John-Henry, proč ho chceš zabít?“ Ve skutečnosti mi na medvědovi, nebo Johnu-Henrym, vůbec nezáleželo. Ale byla jsem zmatená a taky jsem se trochu bála, že strýčkovi přeskočilo.

Jeryl sklonil pušku. „Musím ho osvobodit. To si myslíš, že chce být grizzly?“ zeptal se mě, jako by šlo o tu nejpřírozenější věc pod sluncem. Ne, samozřejmě, že nechtěl být grizzly, kdo by něco takového chtěl?

Jeryl znovu zamířil, ale buď jsme chlupáče vyplašili, nebo našel něco zajímavého na druhé straně kopce, protože se nám odkolébal z dohledu. Jeryl sklonil pušku a vydal se stejným směrem jako medvěd. „Musím za ním.“

„To je vážně špatný nápad,“ odporoval Ken. „My –“

„O vás nebyla řeč,“ přerušil ho Jeryl. „Ale já za ním musím. Vy běžte zpátky. Na večeri budu doma.“

A s těmi slovy zamířil dolů z kopce, po stopách obřího grizzlyho Johna-Henryho. Ken za ním křičel, že je blázen, že se nechá zabít. Ne že bychom pochybovali o tom, že Jeryl dokáže ulovit medvěda, ale celá ta událost byla pěkně zvláštní. Taky jsem z toho měla špatný pocit.

Jenže Jeryl pochodoval vpřed jako v transu. Jedinkrát se neotočil, aby dal najevo, že Kenovy protesty slyší.

Vrátil se na večeri, přesně jak slíbil. Ve tváři měl vzdálený, nepřítomný výraz. Byla to směsice radosti a smutku, nedokážu to vysvětlit. Každopádně medvěd John-Henry mu toho dne utekl.

„Vrátí se,“ ujistil nás Jeryl. „Nebo ho najdu sám. Dlužím mu to.“

Od té doby medvěda neustále hledal. A my ostatní jsme tuhle jeho posedlost víceméně ignorovali.

„Ne, bez diskuse; vyženeme ho z jeho pozemku a basta.“ Máma hodila do krbu další poleno. Popel vylétl do vzduchu jako zvířený prach, z ohniště vyskočil uhlík a přistál na naší velmi hořlavé podlaze. Jeryl ho zadupnul botou. Pušku měl opřenou o skrčenou paži. Jakmile máma spatřila můj obličej, proměnila se ve zvíře, které zahnal do rohu. Z přimhouřených očí jí sršely blesky. Měla je zelené, stejně jako já. Zdělila jsem po ní i zrzavé vlasy. I když jsme se pokaždé neshodly, v tomhle jsme byly zajedno. Pokud šlo o Conrada, domluva zkrátka a dobře nestačila.

„Nikoho vyhánět nebudeme,“ odvětil Jeryl, stejně klidný jako vždycky.

„Aha, takže podle tebe je všechno v pořádku?“ Ukázala na můj obličej. „Dovolíme, aby mu to prošlo?“

„Nic takového jsem netvrdil. Řekl jsem, že si s ním promluví.“

„Nebude tě poslouchat, leda bys ho měl na mušce.“

„I tak to možná nejdřív zkusím po svém,“ odpověděl Jeryl.

Máma ho probodávala pohledem ostrým jako břitva. To uměla. Za ty roky ho dovedla téměř k dokonalosti. Před chřipkou, když žil ještě táta, byl jako neořezaná tužka. Ale teď, po letech útrap a mrazu, se přeměnil na tenkou jehlu. Tupý nebo ostrý, na starého Jeryla neměl žádný účinek. Prostě mámin pohled opětoval, aniž by hnul brvou. A já stála mezi nimi. Cítila jsem, jak se mi žaludek stahuje hněvem. Přesně tohle jsem nechtěla – aby se nade mnou hádali, jako bych byla malé děčko.

„No, kdy vyrazíš?“ ptala se máma.

Jeryl přikývl, jako by mu tím udělila povolení k odchodu, a zamířil ke dveřím.

„Jdu taky,“ řekla jsem a vykročila za ním.

„Ne,“ vyhrkli máma s Jerylem současně.

„Je to můj problém, tak ho taky vyřeším.“

„Nic takového neuděláš,“ vyjela máma.

„Souhlasím,“ přidal se Jeryl a zamžoural na mě přes své huňaté šedé obočí. „Jenom všechno zhoršíš.“

„Možná je to potřeba.“

„Lynn,“ pronesl svým nejvážnějším hlasem. „Důvěřuješ mi?“ Nesnášela jsem, když na mě vyrukoval s tímhle. Kolikrát už mi to řekl? Důvěřuješ mi? Tak odjedeme z Aljašky. Důvěřuješ mi? Tak se tady usadíme. Důvěřuješ mi? Začneme pěstovat mrkev a brambory. Musela jsem však přiznat, že nás ještě nesvedl na scestí – byli jsme přece naživu, nebo ne?

Zhluboka jsem se nadechla, vtáhla do plic kouř, pach dřeva i zimy a posadila se na židli stojící vedle jídelního stolu. Zakymácela se pod mojí vahou. Pohlédla jsem na mámu. Kousala si ret; vypadalo to, jako by se její zuby pokoušely prorazit si cestu ven.

Jeryl otevřel těžké dveře a zase je za sebou zavřel, ale dřevěná deska se zachytila o prkna na podlaze. Nikdy se tak úplně nedovíraly.

„Neměla jsi za ním chodit. Měla ses vrátit rovnou domů a dobře to víš,“ plísnila mě máma.

„Měla jsem Conrada bodnout do obličeje.“

Máma došla ke dveřím. Úzkou škvirou sem pronikalo kovové světlo, které jí dopadlo na kůži, takže vypadala jako Plecháč z Čaroděje ze země Oz.

Chvíli se dívala ven. „Kdybych tam šla já, vrátila bych se s jeho hlavou,“ zamumlala.

„Kdybych tam šla já, vrátila bych se s jeho koulema.“

„Gwendolynn.“

Pokrčila jsem rameny.

Chytila kliku a vší silou za ni zatáhla. Dveře se s třísknutím zavřely.

3

Jestli byl život na Aljašce jako sen, život v Chicagu byl sen ve snu. Vážně kdysi existovaly tak vysoké budovy? Opravdu se na ulice vešly takové davy lidí? Noční silnice brázdilo tolik aut? Zní to jako nějaká zmatená pohádka. V Chicagu jsme žili až do mých dvanácti let; potom jsme se přestěhovali na Aljašku. To bylo předtím, než New York zasáhla bomba, než začaly ty požáry, než televize přestaly vysílat a letadla přestala létat, než všechno na jih od hranic dostalo příchuť válečné zóny. Táta pracoval jako biolog pro Chicagskou univerzitu. Myslím, že trochu učil, ale hlavně se věnoval výzkumu. V Chicagu jsem žila i tehdy, kdy došlo k těm útokům, jimiž to všechno začalo.

S Kenem jsme se vypravovali do školy. Máma přede mě postavila misku cereálií, právě když táta zavolal z obývacího pokoje: „Mary, pojď sem.“ Z tónu jeho hlasu

jsme poznali, že je něco špatně, a tak jsme šli s mámou – já s pusou plnou kukuřičných lupínků. Jako první si vybavím požár, který ukazovali v televizi. Obrovské plameny chrlicí hustý černý kouř. Táta řekl, že je to Pentagon. Nejdřív si všichni mysleli, že vevnitř vybuchla bomba. Později zjistili, že se skupině hackerů nějak povedlo zmocnit se jednoho z našich dronů. A pak to všechno začalo.

Krátce nato jsme se odstěhovali, ale nebylo to kvůli válkám. Rodiče mi to nikdy nepřiznali, ale u táty v práci se něco stalo. Nevím co, ani jestli to mělo něco společného s válkou, ale z toho, jak o tom s mámou odmítali mluvit a jak se na sebe pokaždé podívali, když jsem s tím začala, bylo mi jasné, že za tím bude něco víc. Zkrátka jsme museli zvednout kotvy. Na pravdě mi moc nezáleželo, možná jsem ji nechtěla znát. Nechtěla jsem vědět, že můj táta udělal něco špatného. A tak jsem to nechala být.

Vzpomínám si na jízdu z Chicaga. Odjeli jsme ve spěchu, jako by chtěl táta honem rychle pryč. Brečela jsem, nechtěla jsem jít. Měla jsem tam kamarády. „Nebuď taková fňukna,“ řekl mi Ken. Cesta připomínala nezřetelnou šmouhu hotelů, ubíhajících hor, městeček a hlučných tahačů. Přišlo mi, jako bychom jeli celé měsíce. Spolu s námi cestovaly i nejčerstvější zprávy. Slyšeli jsme je v rádiu, v televizi, v omšelých restauracích. Spojené státy byly připraveny zasadit terorismu smrtelnou ránu. Shazovaly se bomby. Spousta bomb. Ale pořád to byl jen začátek, stále to ještě nebylo tak hrozné. Skutečné peklo nastalo až s příchodem chřipky.

Když jsme přejížděli hranice, celník se nás zeptal, kam máme namířeno.

„Do Vancouveru,“ odpověděl táta.

„Co tam budete dělat?“

„Jedeme navštívit rodinu.“

„Jak dlouho ve Vancouveru pobudete?“

„Pár týdnů.“

Bylo to poprvé, co jsem slyšela tátu zalhat.

Seděla jsem na pařezu před naším srubem a spravovala svou drátovou past. Znovu a znovu jsem kroutila ulomenými konci a obtáčela je kolem sebe. Bylo mi jasné, že nebudou držet tak jako dřív – jelen by se z pasti nejspíš dostal – ale pořád to bylo lepší než drát vyhodit. Příště ho budu muset nastražit níž k zemi, zaměřit se na menší zvířata, třeba lišku nebo kunu. A to všechno jenom proto, že Anthony Conrad je sobecký pitomec. V obličeji mi tepalo bolestí, do tváří mě štípal mrazivý vítr, pořád jsem cítila, jak se na mě tiskne. Jak po mně šátrá rukama. Ty jeho prsty. Zvedl se mi žaludek. Kdybych tohle řekla Jerylovi, možná by souhlasil s tím, že Conrada zabije. Jenomže to bych musela říct ty věci nahlas. Nemyslím si, že bych to dokázala. Roztrásl se mi ruce. Nacpala jsem si drát do kapsy u bundy a pohlédla směrem na jih. Cestičkou, kterou jsem po sobě zanechala ve sněhu, šel můj bratr Ken s něčím, co vypadalo jako zajíc. Přes rameno měl pověšenou pušku a na hlavě kapuci, řádně utemovanou, aby mu netáhlo na krk. Ze začátku jsem pokaždé, když jsem viděla, jak si vykračuje s puškou v ruce, cítila hněv a žárlivost. Mně Jeryl střílet nedovolil. Munice jsme měli poskrovnu, já jsem byla moc mladá a taky mi mezi nohama chyběl pindour. Ale měla jsem svůj luk a dobrou mušku. Ken by to nikdy nepřiznal, ale pokud šlo o lukostřelbu, byla jsem z nich nejlepší: lepší než on, lepší než Ramsey – což nebylo nic překvapujícího – lepší

než Jeryl. Zbraň pro ženský, posmíval se mi Ken a já ho nechala. Domů jsem nosila stejně kořisti jako on.

Když přišel blíž, sjel mě tvrdým pohledem. „Co se ti krucinál stalo?“

Ken na to šel vždycky zhurta.

„Conrad.“ Nemělo cenu lhát, stejně by se brzy dozvěděl pravdu.

„Cos mu řekla?“

Ta otázka byla nemístná tolika různými způsoby, že jsem nevěděla, kde začít. Zatnula jsem zuby a čekala, jestli můj hněv odvane jako sníh vířící přes čelní sklo při jízdě autem. Dovolila jsem, aby mě zaplavily staré vzpomínky: táta řídí, máma sedí na sedadle spolujezdce, je rovná jako pravítko a vypadá ustaraně. Ken vedle mě mastí Nintendo, zatímco já se dívám z okna a sleduju sněhové vločky, které se míhají před světly našeho auta a valí se přes čelní sklo v jediné kouzelné stříbřité šmouze. Jenže to nezafungovalo – hněv se mi potlačit nepodařilo. Ken měl zvláštní talent vytočit mě doběla.

„Co jsem mu řekla? Já? Ukradl mi kořist. Řekla jsem mu, ať mi ji vrátí. A byl to jelen; nejspíš stokrát větší než ten tvůj ubohý zajíček.“

„Kořist je kořist. Já tu svou aspoň donesl. Lepší vrabec v hrsti... dál to znáš.“

„Nepřišla bych s prázdnou, kdyby Conrad nebyl zloděj.“

„Možná jsi ho měla hezky poprosit.“

„To jsem taky udělala.“

„To určitě.“

Podívala jsem se na ruce. Pořád se mi hloupě trásly.

Ken tam jenom stál a měřil si mě od hlavy k patě. „No, Conrad je každopádně kretén.“

Přikývla jsem.

„Jeryl o tom ví?“

Znovu jsem přikývla.

„Řekl, že si s ním promluví?“

Další kývnutí.

„Nakope mu prdel. Hlavu vzhůru.“ Poplácal mě po rameni a zamířil do svého srubu. *Mrzí mě to, Lynn, to je k vzteku. Conrad si zaslouhuje, aby ho oběsili na vlastních střevech*, by mě sice potěšilo víc, ale věděla jsem, že od Kena se ničeho lepšího nedočkám. Utěšovat moc neuměl – ale kupodivu to stačilo, abych se konečně přestala třást.

Tady je pár věcí, které jsme si do Yukonu přivezli z Aljašky:

Zbraně. Dvě pušky, brokovnice a dvě pistole. Jedna z pušek byla táty, zbytek patřil Jerylovi.

Náboje. Těch jsme měli celou tunu. Milion krabic naskládaných na hřbetě koně. Většinu z nich Jeryl s tátou počestně koupili, ale vím, že pěknou hromádku Jeryl ukořistil z opuštěného obchodu, když rabující lůza začala rozbíjet výlohy a brát si, cokoliv se jí zamlulo. Bylo jasné, že nám jednoho dne dojdou, ale šetřili jsme je, jak jsme mohli.

Rybářské vybavení. Dva pruty, háčky, závažíčka, vlasce, náhradní naviják a návnada, která nám došla hned první rok. Od té doby používáme červy.

Zahradnické vybavení. Hrábě, rýč, motyčka. Semena brambor, mrkví a fazolí. Fazole moc dlouho nevydržely.

Nástroje. Kladivo, hřebíky, panty, pila, provaz, špagát a kus ocelového drátu.

Lékárnička. Byla malá a skoro k ničemu.

A pak šaty, celé hory šatů. Zimní kabáty, boty, kalhoty, všechno možné vlněné oblečení – ponožky, punčochy, svetry, košile – a hromada rukavic.

Pár talířů, dva hrnce, příbory.

Knihy. Máma s sebou přivezla i nějaké učebnice a časopisy, abych se mohla dál vzdělávat, ale rychle jsem z nich vyrostla.

Vzali jsme si s sebou i nějaké jídlo, sůl a koření.

Máma přibalila i fotografii celé naší rodiny, tedy jí s tátou, Kena a mě. Teď stála na krbové římse v našem srubu. Pořídili jsme ji kdysi při výletu do Disneylandu. Všichni jsme na ní vypadali tak šťastně.

Já jsem si vzala svůj luk a šípy, nůž, co mi dal táta, a sbírku Whitmanových básní. Nic víc. Svou zlatou ryбку jsem musela nechat v akváriu. Říkala jsem jí Medvíďe. Než jsme odjeli, do vody jsem jí nasypala všechno zbylé krmivo. Třeba ho jedla na příděly.

Jeryl nebyl pryč ani hodinu, když v dálce zazněl výstřel. Conradův srub byl odsud asi tři míle, ale v mrtvolné, prázdné pustině ránu z pušky rozhodně nepřeslechnete. Ken vyběhl ze dveří se zbraní přes rameno.

„Jestli tě přistihnu, že jdeš za mnou, odprásknu tě sám,“ řekl a řít se za tím zvukem.

Měla jsem sto chutí popadnout luk a vyrazit v jeho stopách – neměl mi co poroučet. Nakonec jsem to ale neudělala. Couvla jsem jako poslušná malá holčička, zvedla svůj drát a sevřela ho v prstech, zatímco on spěchal k místu, odkud zazněl výstřel.

Nemůžu říct, že jsem se bála jít za ním. Nebála jsem se.

Slunce už zaplulo za vrcholky hor a propůjčilo jim matnou, stříbřitě žlutou svatozář, když se Ken s Jerylem konečně vrátili domů. Oheň v krbu jim zalil tváře růžovým světlem. Ken měl přes rameno těžký hnědý pytel – byl to ten samý, v němž si Conrad do Yukonu přinesl část svého majetku. Okamžitě jsem ucítila pach syrového masa. Přinesli zpátky mou kořist. Pytel ale nebyl dost velký. Na tak velkého jelena by byly zapotřebí nejméně dva.

„Co se stalo?“ vyhrkla jsem. S mámou jsme seděly na židlích před krbem a jako obvykle hrály hru, která z nás vydrží déle mlčet, ale teď jsme obě vyskočily na nohy.

Ken mrknul na Jeryla, opřel si pušku o stěnu a vyrazil k zadním dveřím. „Dostali jsme půlku jelena. Půjdu ho dát do mrazírny.“

„Jeryle?“ naléhala máma.

Jeryl svíral zbraň v náručí, jako by šlo o malé dítě. Obrátil se ke mně. „Už tě nechá na pokoji.“

„A to se máme spolehnout na Conradovo slovo?“ zlobila se máma.

Jeryl si jí nevšímal, dál mluvil ke mně. „Raději se teď od jeho srubu drž chvíli dál.“

„A to je všechno?“ rozhořčila jsem se. „Půlka jelena a já se mu mám klidit z cesty?“

Ve srubu se rozhostilo ticho, dusivé jako sněhová závěj. Oheň v krbu zapraskal.

Jeryl se obrátil ke dveřím. „Radši se půjdu přesvědčit, že se Ramsey v pořádku vrátil od řeky.“

„Zatraceně, Jeryle,“ zlobila se máma. „Slyšely jsme výstřel. Co se stalo?“